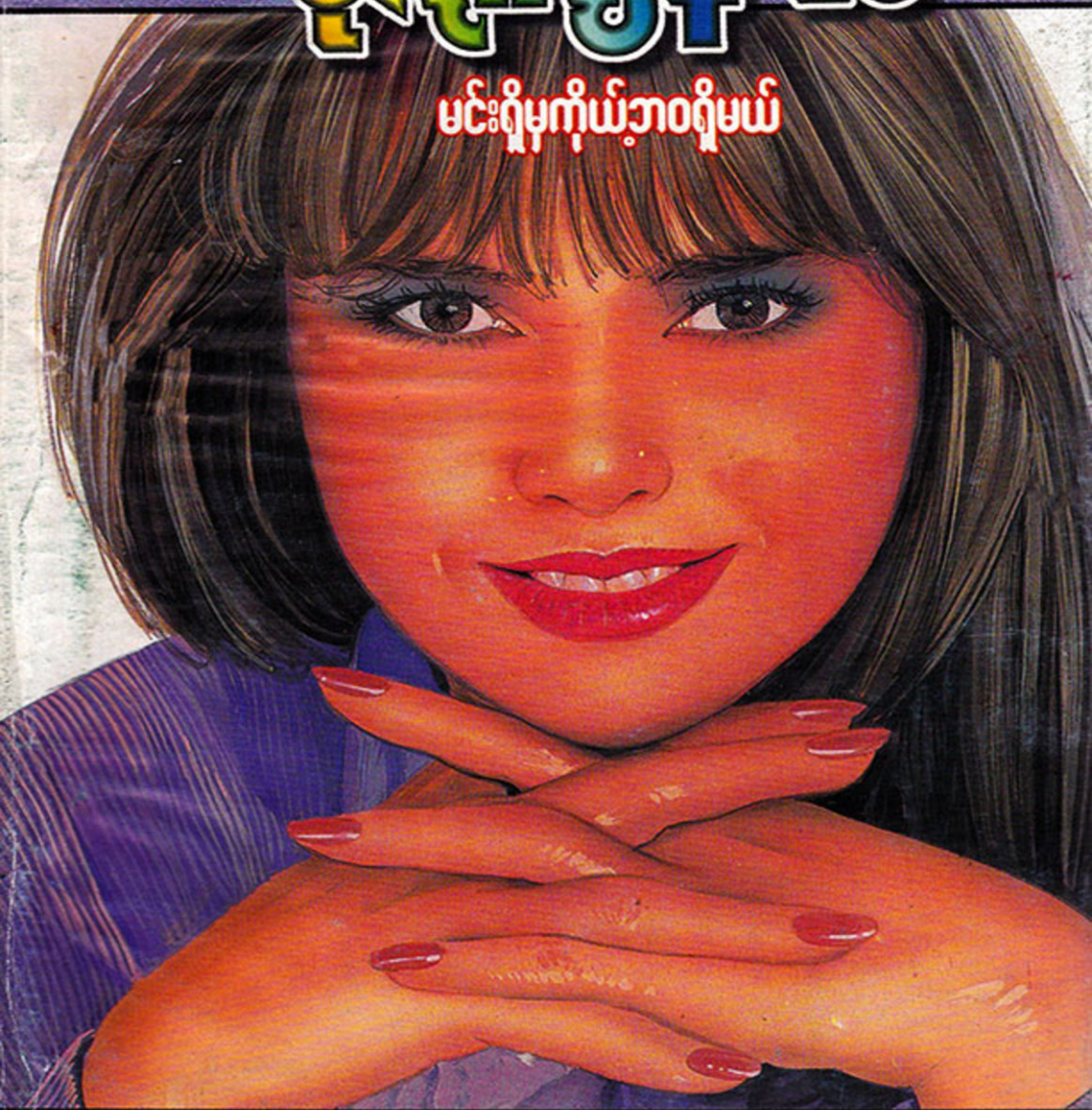

လုံးချင်း ၁၀၈၈၀

ပျော်လှူနိုး၆၀

မင်းတို့မှကိုယ်ဘဝတို့မယ်

၀ န် : ချီ သိ န် : ရွှေ ဩ ည်

(၁)

"လွန်းရေ၊ ငါ ဖျားချင်ပြီ"

"ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ ထွန်းရယ်၊ မနက်ဖြန်လဲ ခရီးသွားရဦးမယ်"

လွန်းသဒ္ဒါက ထွန်းစန်းဦးကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်မေးသည်။ ။

"မေသင်း ဘယ်သွားလဲ"

"သားနဲ့ ဈေးထဲသွားတယ်"

"မှန်းစမ်းပါဦး၊ ကိုယ်အရမ်းပူနေသလား"

လွန်းသဒ္ဒါက ထွန်းစန်းဦးရဲ့ နဖူးကို လက်နဲ့ စမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာက မကြည်မလင် ရှုံ့သွားသည်။ ။

"ဟာ ထွန်းကလဲ၊ ကိုယ် တော့ သိပ်မပူပါဘူး ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ခေါင်းကြီးအုံ့ပြီး ခြေတွေ၊ လက်တွေ ကိုက်နေတယ်"

"ကဲ ဒါဆို ဆေးသောက်လိုက်၊ မနက်ဖြန်ခရီးစဉ်က ဘယ်လိုမှ ဖျက်လို့ မရဘူး မဟုတ်လား"

"အေး ဆေးမြန်မြန်တိုက်စမ်းပါဟာ"

လွန်းသဒ္ဒါက မီးဖိုထဲဝင်ပြီး ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက် ဖျော်ကာ ဆေးနှင့်

အတူ ထွန်းစန်းဦးရဲ့ အခန်းဆီ သို့ လှမ်းခဲ့သည်။ ။

"ထွန်းရေ၊ ဒီမှာ ကော်ဖီပူပူနဲ့ ဆေးသောက်လိုက်ဦး"

"ကော်ဖီပူပူလေး သောက်လို့ ကောင်းတယ်"

လွန်းသဒ္ဒါက သူနှင့် ရပ်ဆင်းအလွန်ဆင်သော အမြွှာအစ်ကို ထွန်းစန်းဦးကို ကြည့်နေသည်။ ။

.....

.....

"ထွန်းတို့ ကို ခွဲရမှာ လွမ်းလဲလွမ်းတယ်၊ အားလဲငယ်တယ်"

"အားလဲငယ်တယ် ဟုတ်လား၊ လွန်းရယ် ... နင့်စကားက ထူးဆန်းလှချည်လား အမြဲတမ်း ကျားကျားလျားလျားနဲ့ နေတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မှာ အားငယ်တယ်ဆိုတာရှိလို့ လား"

"ရှိတာပေါ့၊ ခုဟာက လွန်းနဲ့ တိုးတိုးတို့ နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့မှာလေ"

"မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တစ်ယောက်ကျန်ပါသေးတယ်ဟာ"

"ဘယ်သူလဲ"

"စိုးသူရလေ"

ထွန်းစန်းဦးက ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် လွန်းသဒ္ဒါရဲ့ မျက်နှာလေး ရဲ့ ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"သူက ဘာဆိုလို့လဲ"

"ဟေ့ လွန်း ... အပိုတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ သူနဲ့ နင် ဘာဆိုလား ငါရော"

မေသင်းပါ သိတယ်"

ဖုံးကွယ်ထားတာ ခြောက်လလောက်ရှိပြီ ဖြစ်သော ချစ်ဇာတ်လမ်း
လေးကို ထွန်းစန်းဦး သိနေသည့်အတွက် လွန်းသဒ္ဒါက အံ့ဩသွားသည်
။

"အဲဒီအကြောင်းတွေ ထွန်းတို့ ဘယ်တုန်းကသိတာလဲ"

"သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ တစ်လ နှစ်လပဲ ရှိသေးတယ်။ နင် တော်
တော်ပီရိပါလား လွန်း"

"ထွန်းတို့ ကို တမင်လျှို့ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖွင့်ပြောမလို့ စဉ်း
စားပြီးသားပါ"

"စိုးသူရက မဆိုးပါဘူး၊ သူရဲ့ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းက အတော်အောင်
င်မြင်နေသားပဲ"

"သူ့ကို လက်ခံလိုက်ပေမယ့် သူနဲ့ ဘဝတစ်ခု ထူထောင်ဖို့ တော့ အချိန်
ယူပြီး စဉ်းစားရဦး မယ်"

"အေး ... အချိန်ယူ စဉ်းစားတာလဲ မြန်မြန်လုပ်ဦး၊ အခုတောင် အ
သက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပြီ၊ အပျိုကြီးစာရင်း ဝင်နေပြီနော်"

"အေးလေ၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်နဲ့ မိန်းမယူပြီး ထွန်းက ပြောအားရှိနေတော့
ပြောလိုက်ဦးပေါ့"

ထွန်းစန်းဦးသည် သူ့ထက် ငါးမိနစ်ငယ်သော ညီမကို အမြဲလို စ၊
နောက် ပြောင်တတ်သည် ။ လွန်းသဒ္ဒါ မခံချင်အောင်လည်း ပြောဆိုတ
တ်သည် ။

အမြွှာမောင်နှမနှစ်ယောက် ရုပ်ချင်းဆင်သလို သိပ်ချစ်ကြသော်လ

ညည်း မခံချင်အောင် နောက်ပြောင်မှုကြောင့် မကြာခဏ ရန်ဖြစ်ရတတ်သည်။ ။

"ငါတို့ မရှိတုန်း နင် မင်္ဂလာမဆောင်လိုက်နဲ့ နော်၊ ငါတို့ ပြန်လာမှ ဆောင်ပါ"

"ထွန်းတို့ က တစ်နှစ်ထက်ပိုကြာပြီး သူက မစောင့်နိုင်ဘူး ဆိုရင် ကော"

"ဒါလောက်တောင် ဖြစ်နေရင်လဲ ဆောင်ဟာ"

ထွန်းစန်းဦး စိတ်တိုအောင် ကလိလိုက်ပြီး လွန်းသဒ္ဒါက သဘောကျစွာ ရယ်နေသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်၊ နင်က အပျိုဟိုင်းကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ သိပ်အချိန်ဆွဲလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ရတုန်း မိမိရရသာ ကုတ်ထားပေတော့"

ထွန်းစန်းဦးက လွန်းသဒ္ဒါ မခံချင်အောင် ပြောလိုက်ပြန်သည်။ ။

"ရတုန်းဆိုတဲ့ စကား မပြောပါနဲ့ ထွန်းရာ၊ လွန်းဘေးမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပါ၊ အဲဒီ အထဲက စိုးသူရကို ဆန်ခါတင် ရွေးထားတာပါနော်"

"ဟာ နည်းနည်းမှ မလျှော့ပါလား"

"ဟုတ်တယ်၊ လွန်းက အပျိုကြီးလုပ်နေတာ၊ ရတာမလို လိုတာမရလို့ မဟုတ်ဘူး၊ မလိုချင် သေးလို့ လုပ်နေတာ သိရဲ့ လား"

"ဟုတ်ပါပြီတဲ့၊ အပြောကြီးတဲ့ အပြီးဂျှိရယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ လွန်းက ဘဝင်ခပ်မြင့်မြင့် အပျိုကြီးပဲ"

"တီတီလေးရေ"

ထွန်းစန်းဦးနှင့် လွန်းသဒ္ဒါတို့ ထံသို့ စူးစူးစာစာ ကလေးသံလေးက

ဖြတ်ဝင်လာသည်။ အသံလေးက ဖြတ်ဝင်လာသည်။ အသံနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ တိုးတိုးက ပြေးလွှားဝင်လာသည်။

"တီတီလေးရေ ... ဒီမှာ တီတီလေးစားဖို့ ခေါက်ဆွဲသုပ် သားဝယ်လာတယ်"

"ဟယ် ... ဒီကလေးလေးက လိမ္မာသိတတ်လိုက်တာ၊ သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်"

တိုးတိုးရဲ့ ဝဝကစ်ကစ် ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို လွန်းသဒ္ဒါက ငဲ့ပြီး နမ်းလိုက်သည်။

"သားရော စားပြီးပြီလား"

"ဆိုင်မှာ မေမေနဲ့ တူတူ သားစားခဲ့တယ်"

တိုးတိုးက ဝင့်ကြွားသည့်ပုံစံလေးနှင့် ပြောသည်။

"ဖေဖေရော စားနော်၊ သားသား ဝယ်လာတယ်"

"သားဖေဖေကို ကျွေးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူက ဖျားချင်နေတာ"

"ဟုတ်လား"

တိုးတိုးက လူတတ်ကြီးပုံစံနှင့် ဖခင်ရဲ့ နဖူးကို သူ့လက်သေးသေးလေးနှင့် စမ်းကြည့်သည်။

"ကိုယ် အပူဘူး"

"ဟော တွေ့လား၊ ကလေးကတောင် ပြောနေပြီ၊ ထွန်းက သိပ်ပြီး မူယာမာယာများ တယ်"

ထိုစဉ်မှာ အခန်းထဲသို့ မေသင်းက ဝင်လာသည်။

"ဘယ်သူက မူယာမာယာ များ နေတာလဲ လွန်း"

"ဟောဒီမှာ လေ၊ မေသင်းရဲ့ ယောက်ျားကြီးပေါ့၊ မဖျားသေးဘဲနဲ့ ဖျားတယ်လုပ်နေလို့ ဆေးတိုက်ထားရတယ်"

"ဟင် ... ဟုတ်လား၊ မောင်နော် ဖျားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ရမှာ နော်"

"အေးပါကွာ သိပါတယ်၊ ဖျားတာကို မဖျားနဲ့ လို့ တားလို့ မှ မရတာ၊ ဖျားလဲသွားရမှာ ပဲ"

"မနက်ဖြန် အိမ်ကထွက်ရင်တောင် ရန်ကုန်မှာ တစ်ရက်ပဲ နားခွင့်ရမှာ မောင်ရဲ့ "

"သိပါတယ်ကွာ၊ အခု ဆေးသောက်ထားတယ်၊ ပျောက်သွားမှာ ပါ"

"ဖေဖေ"

"ဘာလဲသား"

"ဖေဖေတို့ က အကြာကြီး သွားမှာ လား"

"တစ်နှစ်တည်းပါ သားရယ်"

"တစ်နှစ်ဆိုတာ အကြာကြီးဆို"

"သားကို ဘယ်သူကပြောလဲ"

"ဟိုဘက်ခြံက ဖြိုးကို ပြောတာ"

"တစ်နှစ်ဆိုတာ ခဏလေး ကုန်သွားမှာ ပါ သားရယ်"

"သားသားက ဖေဖေနဲ့ မေမေ့ကို လွမ်းနေမှာ "

မျက်နှာလေး မဲ့မဲ့နှင့် ဖြစ်နေသော သားကိုကြည့်ပြီး ထွန်းစန်းဦးက

စိတ်မကောင်းပါ။ လွန်းသဒ္ဒါက ကလေးကို ချောလိုက်ရသည် ။

"ဖေဖေနဲ့ မေမေက သားအရုပ်တွေ၊ မုန့်တွေ အများကြီးစားရအောင် ပိုက်ဆံသွားရှာမှာ ၊ ပြီးတော့ ကားလှလှလေးလဲ သားစီးချင်တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဆို ဂျီမကျနဲ့ တော့နော်၊ တီတီလေးနဲ့ နေရမှာ မပျော်ဘူးလား"

"ပျော်တယ်၊ ဖေဖေတို့ နဲ့ လဲ နေချင်တယ်"

"အေးလေ နေရမှာ ပေါ့၊ သားသားအတွက် ဖေဖေနဲ့ မေမေက အဝေးကြီးမှာ ပိုက်ဆံသွားရှာ မှာ ၊ သားက တီတီလေးနဲ့ လိမ်လိမ်မာမာနေပြီး ဖေဖေတို့ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရအောင် ဆုတောင်းရမှာ သိလား"

"ဖေဖေတို့ ခဏလေးနဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရပါစေလို့ ဆုတောင်းမယ်နော်"

"ဟုတ်တယ်၊ သားသားက သိပ်ပြီးလိမ္မာတာပဲ၊ ဒါကြောင့် တီတီလေးက သားသားကို သိပ်ချစ်"

လွန်းသဒ္ဒါက တိုးတိုးလေးရဲ့ ဖောင်းအိနေသော ပါးလေးကို ငုံ့ပြီး နှမ်းလိုက်သည် ။

"မေသင်းရေ၊ အဝတ်အစားတွေ လွန်း ကူထည့်ပေးမယ်"

"ထွန်းအင်္ကျီတချို့ မီးပူတိုက်စရာ ကျန်သေးတယ်"

"ရတယ် လွန်း တိုက်ပေးမယ်"

လွန်းသဒ္ဒါက အဝတ်အစားတွေ မီးပူတိုက်ပြီး ခရီးဆောင်သေတ္တာထဲမှာ သပ်ရပ်စွာ ထည့်ပေး လိုက်သည် ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော အိပ်ရာမှ ထပြီး လွန်းသဒ္ဒါက ထွန်းစန်းဦးတို့ ခရီးမသွားမီ စားသောက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ။ တစ်ခါမျှ မခွဲဖူးသော မိသားစုနှင့် ခွဲရမှာ မို့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ဖြစ်နေသည်။ ။

"သားက သူ့မိဘတွေနဲ့ မခွဲနိုင်တာ သနားဖို့ ကောင်းတယ်၊ ငါလို လူကြီးတစ်ယောက်တောင် ခွဲရမှာ ကို ခံစားနေရတယ်"

ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် မျက်ရည်တွေ မျက်အိမ်ထဲမှာ ပြည့်အိုင်လာသည်။ ။ ပါးပြင်မွတ်မွတ်ပေါ်သို့ ထိုမျက်ရည်စတွေ စီးကျမလာစေရန် ထိန်းထားသည်။ ။

"ငါ ငိုလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါငိုရင် တိုးတိုးလေးက ပိုဝမ်းနည်းမှာ ပေါ့၊ တိုးတိုလေးရှေ့မှာ ငါ သတ္တိတွေ ရှိပြရမှာ ပဲ"

"လွန်းရေ ကော်ဖီ ပြီးပြီလား"

ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ထွန်းစန်းဦး၊ မေသင်းနှင့် တိုးတိုးတို့ ဝင်လာကြသည်။ ။

"ပြီးပြီ အဆင်သင့်ပဲ ထွန်းရေ၊ လာစားကြတော့"

"တီတီလေး၊ သားသား ဘာသောက်ရမှာ လဲ"

"ထူးထူးဆန်းဆန်း အိပ်ရာစောစောထတဲ့ သားသားကို ဒီနေ့ ကော်ဖီ ကောင်းကောင်း လေး တိုက်မယ်"

"နွားနို့ မသောက်ရဘူးလား"

"အင်းလေ၊ ဒီနေ့ ကော်ဖီတိုက်မှာ "

မနက်တိုင်း နွားနို့သောက်နေရသော တိုးတိုးက ကော်ဖီသောက်ရမည်ဆိုတော့ အပြောင်းအလဲမို့ သဘောကျသွားသည်။ ။

စားပွဲမှာ အားလုံးအတူထိုင်ပြီး နံနက်စာကို စားသောက်ကြသည်။ ။ စားသောက်ပြီး ထွန်းစန်းဦးနှင့် မေသင်းက နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။ ။

"ဖေဖေ တာ့တာ့၊ မေမေ တာ့တာ့"

တိုးတိုးက အဖေ အမေကို ငိုမဲ့မဲ့နှင့် လက်တပြုပြု နှုတ်ဆက်သည်။ ။ မိဘနှစ်ပါး စီးသွားသော ကား မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားတော့ ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုသည်။ ။

"သားသားရဲ့ အဲ့လို မငိုနဲ့ "

"ဖေဖေတို့ နဲ့ ခွဲရတာ ဝမ်းနည်းတော့ ငိုမှာ ပေါ့"

"မငိုရဘူး၊ အဲ့လိုငိုရင် ဖေဖေတို့ အတွက် မကောင်းဘူး"

"ဒါဆို သားသား ဝမ်းနည်းတာ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ"

"မငိုဘဲ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ အဆင်ပြေပါစေလို့ ဆုတောင်းရမယ်"

"ဖေဖေတို့ အတွက် မကောင်းဘူးဆိုရင် သားသား မငိုတော့ပါဘူး"

သိတတ် နားလည်လွယ်သော တူကလေးကို လွန်းသဒ္ဒါက သနားကြင်နာပြီး အချစ်တွေ တိုးသွားပါတော့သည်။ ။ တိုးတိုးလေးကို ကောက်ချီပြီး တစ်ချက်နမ်းလိုက်သည်။ ။

"အိမ်ထဲဝင်ကြရအောင်နော်"

"သားသား ပြန်အိပ်မယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ မှောင်နေတုန်းပဲ၊ အစောကြီးရှိသေးတာ၊ ပြန်အိပ်နော်"

"သားသားနဲ့ တီတီလေးပါအိပ်"

"အေးပါ သားသားရယ်"

ထွန်းစန်းဦးတို့ ရဲ့ အခန်းကို တိုးတိုးကို ခေါ်ခဲ့သည်။ ။ နှစ်ယောက်အိပ်ခတ်ကြီးပေါ်မှာ တိုးတိုးကို ချလိုက်သည်။ ။

"ဖေဖေတို့ ပြန်မလာမချင်း သားသားနဲ့ တီတီလေး အိပ်ရမယ်နော်"

"အိပ်မှာ ပေါ့ သားသားရယ်"

လွန်းသဒ္ဒါက သူပါ ခုတင်ပေါ်လှဲလိုက်သည်။ ။ တိုးတိုးလေးကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ထားသည်။ ။

"ဖေဖေတို့ က ရထားကြီးနဲ့ ရန်ကုန်သွားမှာ နော်"

"ဟုတ်တယ်"

"ပြီးတော့ လေယာဉ်ပျံကြီးနဲ့ နိုင်ငံခြားကို သွားမှာ နော်"

"ဟုတ်တယ် သားသားရဲ့ "

"သားသားလည်း အဲဒီလေယာဉ်ပျံကြီး စီးချင်လိုက်တာ"

"တစ်နေ့တော့ စီးရမှာ ပေါ့ သားသားရယ်"

လွန်းသဒ္ဒါက ကလေး ကျေနပ်အောင် ချောမြူပြောဆိုနေသည်။ ။ ခဏအကြာမှာ တိုးတိုးက အိပ်သွားသည်။ ။ သည် တော့မှ လွန်းသဒ္ဒါ အိပ်ရာပေါ်က ဖြည်းဖြည်းထလိုက်သည်။ ။

ပြတင်းပေါက်မှာ သွားထိုင်ပြီး ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ နံနက်ခင်း ဆည်းဆာအ

လှကို ငေးမောကြည့်နေ လိုက်သည်။ ။

(၂)

မနေ့ကတည်းက ဝယ်ထားသော ဟင်းလျာကို နှစ်ယောက်စာ ချက်ပြုတ်လိုက်သည်။ ။ ပန်းခင်းနှင့် သီးနှံခင်းများ ဆီကို တိုးတိုးကို ခေါ်ပြီး ဆင်းခဲ့သည်။ ။

ငှားထားသော အလုပ်သမားလေးယောက်ကား အသီးသီး ကိုယ့်တာ ဝန်နှင့်ကိုယ် လုပ်ကိုင် နေကြသည်။ ။

"မမလွန်း၊ ပန်းဖောက်သည် က ဒီနေ့ စောစော ပန်းတွေ လာယူမယ် တဲ့။"

အလုပ်သမားလေးက လွန်းသဒ္ဒါကို ဂန္ဓမာပန်းတွေ ခူးရင်းက ပြောသည်။ ။

"ဟုတ်လား၊ ခူးပြီးသားပန်းတွေ မမလွန်း စည်းပေးမယ်"

"သားသားလဲ ကူလုပ်ပေးမယ်"

"ဟုတ်ပြီ၊ တီတီလေး စည်းပြီးသား ပန်းတွေကို သားသားက ခြင်း တောင်းထဲ ထည့်ပေးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

သိပ်ကို ကူလုပ်ချင်သော တိုးတိုးကို လွန်းသဒ္ဒါက အလုပ်ပေးလိုက်သည်။ ။ တိုးတိုးက စိတ်ပါ လက်ပါနှင့် လုပ်သည်။ ။ တူရီး နှစ်ယောက် ထ

မင်းစားချိန်ရောက်မှ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာသည်။ ။

ထမင်းစားလျှင် အမြဲလို ထမင်းလက်စုံ အတူစားသော အစ်ကိုနှင့် ယောက်မကို သတိရလိုက် ပြန်သည်။ ။ မေသင်းသည် ယောက်မ ဆိုသော်လည်း အစ်မတစ်ယောက်လို လွန်းသဒ္ဒါကို ချစ်ခင် အလေးထားသည်။ ။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ နေခဲ့ကြ၍ စကားများ ၊ ရန်ဖြစ်ခြင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ခဲ့ပါ။ တိုးတိုးက ထမင်းတစ်ဇွန်းကို ခပ်စားရင်းနှင့် ပြောသည်။ ။

"တီတီလေး မေမေတို့ ကို သတိရတယ်နော်"

"သားသားရယ်၊ ခုမှ သူတို့ သွားတာ နာရီပိုင်းပဲ ရှိပါသေးတယ်"

"သားသားက သတိရတယ်လို့ ပဲ ပြောတာပါ၊ မငိုပါဘူး တီတီလေးရဲ့ "

တိုးတိုးက ထိုသို့ ပြောလိုက်တော့ လွန်းသဒ္ဒါက ကလေးကို သနားလွန်း၍ ငိုချင်သွားသည်။ ။ တိုးတိုးရဲ့ ခေါင်းလေးကို ပွတ်ပေးရင်းနှင့် ချောလိုက်သည်။ ။

"သားသား မငိုရင် ပြီးရော၊ သတိရတယ်လို့ ပြောလို့ ရပါတယ်ကွယ်"

တွေးတွေးငေးငေး ဖြစ်သွားသော လွန်းသဒ္ဒါကို တိုးတိုးက ပြန်ပြီး သတိပေးသည်။ ။

"တီတီလေး ထမင်းကုန်အောင် စားနော်၊ မကုန်ရင် နှမြောစရာကြီး"

တိုးတိုးက သူပြောနေကျ စကားကို သူ့ကို ပြန်ပြော၍ လွန်းသဒ္ဒါ ရ

ယ်ချင်သွားသည်။ ။

"အေးပါ သားသားရယ်၊ ကုန်အောင်စားမှာ ပေါ့"

"သားသားလဲ စားမယ်၊ တီတီလေးလဲ စား"

တိုးတိုးက အားပါးတရ စားပြနေ၍ လွန်းသဒ္ဒါကပါ စားလိုက်ရသည်။ ။

စားသောက်ပြီး ခဏတစ်ဖြုတ် နားသည်။ ။ တိုးတိုးကို သိပ်ခဲ့ပြီးမှ ခြံထဲသို့ လွန်းသဒ္ဒါက ဆင်းလိုက်သည်။ ။ အလုပ်သမလေးတွေ နှင့် အတူတူလုပ်သည်။ ။ တိုးတိုးက အိပ်ရာမှ နိုးပြီး ခြံထဲသို့ ဆင်းလိုက်လာသည်။ ။

"ဟော ... ဒီနေ့ သားသား ခဏလေး အိပ်ပါလား"

"တော်ပြီ၊ မအိပ်ချင်တော့ဘူး"

"ကဲ ... ဒါဆို မုန့်စားတော့မှာ လား"

"စားမယ်"

"စားမယ်ဆို လာ"

တိုးတိုးရဲ့ လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး အိမ်ဆီသို့ လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ။

"တိုးတိုးရေ ဘာသောက်မှာ လဲ"

"အအေးသောက်မယ်"

"တီတီလေးလဲ အအေးသောက်မယ်"

တူအရီးနှစ်ယောက် အအေးပုလင်းကိုယ်စီနှင့် မုန့်စားကြသည်။ စားသောက်ပြီး ခြံထဲ မဆင်းတော့ဘဲ တိုးတိုးနှင့် ကစားဖော်လုပ်နေလိုက်သည်။

စစ်တိုက်တမ်း ကစားချင်သည် ဆို၍ လွန်းသဒ္ဒါက တိုးတိုးရဲ့ ရန်သူလုပ်ပြီး ပုန်းရှောင် တိုက်ခိုက် ဆော့ကစားနေရသည်။

ညနေဘက်မှာ တိုးတိုးနှင့်အတူ ခြံထဲ လမ်းလျှောက်နေစဉ် စိုးသူရ ရောက်လာသည်။

"လွန်းတို့ လမ်းလျှောက်နေတာလား"

"ဟုတ်တယ် စိုး"

စိုးသူရကို ခြံထဲက ထိုင်ခုံလေးမှာ လွန်းသဒ္ဒါက ထိုင်စေသည်။

"ထွန်းစန်းဦးတို့ သွားကြပြီလား"

"ဟုတ်တယ်၊ မနက်ကပဲ သွားကြတယ်"

"သူတို့ ဘယ်လောက်ကြာမှာ လဲ"

"အနည်းဆုံး တစ်နှစ်ပေါ့၊ တစ်နှစ်ထက်လဲ ကျော်ချင်ကျော်မှာ "

"ဟင် ... ဒါဆို တိုးတိုး တာဝန်မှန်သမျှ လွန်းချည်းပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား"

"

"အင်းပေါ့"

"သူတို့ ကလဲ မတရားလိုက်တာ၊ လွန်းက အသားလွတ် သူတို့ သား သမီးကို တာဝန်ယူရတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ"

"လွန်းက ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ တာဝန်ယူတာပါ၊ တိုးတိုးကို လွန်းသိပ် ချစ်ပါတယ်၊ သူ့အတွက် ဆို ဘာပဲလုပ်ပေးရ ပေးရ ဝန်မလေးဘူး"

"ကိုစိုးအတွက်ကျ ထည့်မတွက်ဘူးပေါ့"

ကလေးဆန်စွာ ပြောနေသော ချစ်သူကို လွန်းသဒ္ဒါက ကြည့်ပြီး ရယ် သည် ။

"ကိုစိုးက လွန်းရဲ့ ချစ်သူပဲ၊ ထည့်မတွက်ဘဲ နေပါ့မလား"

"လွန်းကို ကြည့်လိုက်ရင် ခြံအလုပ်နဲ့ ၊ တခြားအလုပ်တွေနဲ့ ၊ ပြီး တော့ သူများကလေး အလုပ်နဲ့ ရှုပ်နေတာပဲ"

"တိုးတိုးက သူများကလေး မဟုတ်ပါဘူး ကိုစိုးရယ်၊ လွန်းရဲ့ တစ်ဦး တည်းသော တူလေးပါ"

"လွန်းကို ကိုစိုးတစ်ယောက်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ၊ အခုတော့ မျှဝေပိုင် ဆိုင်နေရတာ မနိပ်ပါဘူး"

"ကိုစိုးကလဲနော်၊ ကလေးဆန်လိုက်တာ"

လွန်းသဒ္ဒါ ချစ်သူကိုကြည့်ပြီး ရယ်ဟဟနှင့် ပြောသည် ။ စိုးသူရရဲ့ မျက်နှာက မကြည်မလင်။ ပုပ်သိုးသိုးနှင့်ပါ။

"လွန်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ရတဲ့ အချိန်က ကိုစိုးမှာ မရှိသလောက်ပဲ"

"ကိုစိုးကလဲ၊ ခုလဲ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့နေတာပဲ မဟုတ်လား"

"ဘယ်မှာ နှစ်ယောက်တည်းကမှာ လဲ၊ ဟိုကလေးက အနားမှာ လေ
"

"သူ့ဘာသာ ခွေးနဲ့ ဆော့နေတာပါ ကိုစိုးရယ်"

ချစ်သူနှင့် ပူးပူးကပ်ကပ် ကလူကျီစယ်သော အခွင့်အရေး မရသည်
ကို စိုးသူရက မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည် ။

"မနက်ဖြန်ကျရင် လျှောက်လည်ချင်တယ်"

"ကိုစိုးက ဘယ်သွားချင်တာလဲ"

"ဝက်ဝံရေတံခွန်"

"သွားလေ၊ လွန်း စားသောက်စရာတွေ စီစဉ်လိုက်မယ်နော်၊ ဟိုမှာ
တစ်နေကုန်မှာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"နေ့လယ်စာပါ ထည့်လုပ်ခဲ့မယ်၊ တိုးတိုးလေးကို အပြင်စာ
မကျွေးချင်ဘူး"

"ဘာ တိုးတိုးကိုပါခေါ်မယ်၊ ဟုတ်လား"

စိုးသူရက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်လေသံနှင့် မေးသည် ။

"အင်းလေ၊ အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လို့ မှ မဖြစ်တာ"

"လွန်းရဲ့ အလုပ်သမလေးတွေ ရှိတာပဲ၊ သူတို့ နဲ့ ထားခဲ့ပေါ့"

"ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူတို့ က သူတို့ အလုပ်နဲ့ သူတို့ ၊ ကလေးကို စိတ်မ
ချနိုင်ပါဘူး"

"လွန်းက သိပ်အဓိပ္ပာယ် မရှိတာဘဲ၊ ချစ်သူနှစ်ယောက် လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပျော်ချင်တာ၊ ဒီကလေးကို ကန့်လန့်ကန့်လန့် ခေါ်လာဦးမယ်"

အပြစ်မဲ့သော ကလေးလေးအပေါ်မှာ မနာလိုမရှုဆိတ်သော ချစ်သူ ကို တအံ့တဩနှင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ကလေးက ဘာအနှောင့်အယှက်ပေးမှာ မို့လို့ လဲ ကိုစိုးရယ်"

"ကိုစိုးက လွန်းရဲ့ အစွယ်အပွားတွေမပါဘဲ လွန်း တစ်ယောက်တည်းနဲ့ လည်ချင်တာ"

တိုးတိုးလေးကို မချစ်သလို သူ့အပေါ်မှာ လည်း စာနာ နားလည်မှုမ ရှိသော ချစ်သူကို လွန်းသဒ္ဒါက နည်းနည်းစိတ်ပျက်လာသည်။ ။

"ဒါဆို မသွားရုံပေါ့ ကိုစိုးရယ်"

"လွန်းက ကိုစိုးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း မသွားချင်ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား"

"မသွားချင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကလေးကို ဘယ်သူနဲ့ ထားခဲ့မှာ လဲ"

"အဲဒါ လွန်း သက်သက်ကတ်သတ်တာ"

"ဟာ ... ကိုစိုးကျတော့ရော၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကလေးကို ရန်လုပ်နေ တယ်"

"ရန်မလုပ်ပါဘူး၊ ကိုစိုးတို့ လည်တာ ခေါ်မသွားချင်တာဘဲ ရှိတယ်၊ ချစ်သူတို့ သဘာဝ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နှစ်ယောက်တည်း လည်ချင်တယ်ပြောတာ အပြစ်လား လွန်းရယ်"

လွန်းသဒ္ဒါရဲ့ ရင်ထဲမှာ တော်တော်လေး ဘဝင်မကျ ဖြစ်သွားသည်။ ။ သူ ရွေးချယ်ခဲ့သော ချစ်သူသည် သဘောထား သေးသိမ်သည့် အပြုအမူ တွေကို ပြနေပါလား။

"ဒါဆို လွန်းက တိုးတိုးမပါရင် မလည်ဘူးပေါ့"

"ဟုတ်တယ်"

"အေးလေ၊ သဘောထားတွေကို သိရတာပေါ့၊ ကိုစိုးအပေါ်မှာ လွန်းအလေးအနက် မထားတာ သိရပြီပေါ့"

"ကိုစိုးကို လွန်း အလေးအနက်ထားပြီးချစ်တာ လွန်းကိုယ်လွန်း အသိဆုံးပဲ"

"တော်ပါပြီကွာ၊ အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ "

စိုးသူရက စိတ်ဆိုးပြီး မျက်နှာကြီး နီနေသည် ။ ထိုင်နေရာကနေ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည် ။

"ပြန်မယ်"

ချိုသာမှုမရှိသော မာဆတ်ဆတ်လေသံနှင့် တုံးတုံးတိတိ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည် ။ နားလည်မှု အလွန်ဆင်းရဲသော ချစ်သူရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို သိရပြီး လွန်းသဒ္ဒါက စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

စိုးသူရနှင့် ချစ်သူဖြစ်ပြီး တစ်နှစ်သက်တမ်းအတွင်းမှာ စိုးသူရရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သည် နေ့ မထမဦးဆုံးအကြိမ် အမှန်အတိုင်း မြင်တွေ့လိုက်ရပါပြီ။

"တိုးတိုးလေးက မိဘနဲ့ ခွဲနေရတဲ့ ကလေးငယ်လေးပါ၊ ဒီကလေးအပေါ်မှာ ကိုစိုးက ဘာကြောင့် စာနာ နားမလည်နိုင်ရတာလဲ"

တိုးတိုးက ခွေးလေးနှင့် ကစားနေရာကနေ တွေးတွေးငေးငေး ရှိနေသော လွန်းသဒ္ဒါနားသို့ ရောက်လာသည် ။

"တီတီလေး၊ ဦးစိုးက ဘာလို့ စိတ်ဆိုးသွားတာလဲဟင်"

"သူ့စိတ်ဆိုးတယ်လို့ သားသားက ဘယ်လိုသိလဲ"

"မျက်နှာကြီး စူပပ်ပြီး သားသားကိုတောင် နှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်သွားတယ်"

တိုးတိုးသည် လိမ္မာသလို သိပ်ပြီးပါးနပ်ပါလား။ အလွန် ချစ်စရာ ကောင်းသော တိုးတိုး လေးကို လွန်းသဒ္ဒါက ပေါင်ပေါ်ဆွဲတင်လိုက်သည်။

"တီတီလေးကို ဦးစိုးက ဘာလို့ စိတ်ဆိုးတာလဲဟင်"

တိုးတိုးကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောထားလို့ မရပါလား။ လွန်းသဒ္ဒါနှင့် စိုးသူရတို့ အချေအတင် စကားများကြသည် ကို သူ သိနေသည် ပဲ။

အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြလိုက်လျှင် တိုးတိုး အလွန်ဝမ်းနည်းသွားပေမည်။ လွန်းသဒ္ဒါက သိပ်ချစ် ရသောတူလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ ကို မလိုလားပါ။

"အလကားပါ သားသားရာ"

"တီတီလေးက ဦးစိုးနဲ့ လက်ထပ်ပြီး သူ့နောက်လိုက်သွားမှာ ဆို"

"သားသားကို ဘယ်သူပြောလဲ"

"ဖေဖေ ပြောတာ"

"အလကားပါ၊ သားဖေဖေက လျှောက်ပြောတာ၊ သားသားကို ထားပြီး တီတီလေး ဘယ်သူ့ နောက်ကိုမှ မလိုက်ဘူး"

"တကယ်လား"

"တကယ်ပေါ့ သားသားရယ်၊ ဟော့ဒီ သားသားလေးကို တီတီလေး

က သိပ်ချစ်တာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး"

"သားသားကလဲ တီတီလေးကို ချစ်တယ်"

တိုးတိုးက သူ့ရဲ့ လက်ဝဲတိုတိုလေးနှင့် လွန်းသဒ္ဒါရဲ့ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ပြီး ပါးကို နမ်းလိုက်သည်။ လွန်းသဒ္ဒါက သူ့ကို ပြန်နမ်းလိုက်သည်။

စိုးသူရသည် တိုးတိုးလေးကို ချစ်လျှင် ဘယ်လောက်များ အဆင်ပြေ၊ စိတ်ချမ်းသာလိုက်မလဲ လို့ တွေးသည်။

"ကိုစိုးကြည့်ရတာ ကလေး ချစ်တတ်ပုံ မပေါ်ဘူး။ သူ့မှာ သားသမီး တွေရှိလာရင် သူ ချစ်ပါ့မလား"

စိုးသူရရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို အသေအချာမသိသေး၍ ထပ်မံ စူးစမ်းလေ့လာရဦးမည်လို့ လွန်းသဒ္ဒါက တွေးသည်။

"တီတီလေး လာလေ၊ စိန်ပြေးတမ်းကစားမယ်"

"နောက်တော့ ကစားပါ သားသားရယ်"

"ဟင့်အင်း အခုပဲ ကစားချင်တယ်၊ လာပါ တီတီလေးရဲ့ "

လွန်းသဒ္ဒါရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး အတင်းခေါ်နေသဖြင့် တိုးတိုး စိတ်ကျေနပ်ရန် လွန်းသဒ္ဒါက စိန်ပြေးတမ်း ကစားလိုက်ရသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် ပြေးလွှားကစားနေသည် ကို ခွေးလေးညှိုလုံးကပါ လိုက်ပြီး ပြေးကစား နေသည်။ တိုးတိုးလေးနှင့် ဆော့ကစားရင်း တိုးတိုးထံမှ အပျော်ကူးစက် လာပြီ။ ရင်ထဲက စိတ်ပျက်၊ နှမ်းနယ်မှုများ လျော့ပါးသွားသည်။

စိုးသူရအပေါ် မကျေနပ်မှုနှင့် တင်းကျပ်နေသော စိတ်တွေလည်း

လျော့နည်းသွားသည်။ ။

မှောင်ရိပ်ပျိုးသည် အထိ ခြံထဲမှာ နေပြီးမှ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ။
